

regel ville blive en del dyrere, eller undgå forøgede drifts- og vedligeholdelsesudgifter fremover.

Uden at tage stilling til de enkelte ændringer i ambassadeprojektet ønskede kammeradvokaten at udtale, at der næppe kunne blive tale om noget ansvar i denne forbindelse.

Pris- og lønstigningerne var udgiftsforøgelser af samme beskaffenhed som de stigninger, der sædvanligt indtræffer under byggearbejder her i landet. Da kammeradvokaten på boligministeriet havde forstået, at man efter praksis i dansk statsbyggeri ikke på forhånd afsætter beløb til imødegåelse af udgiftsforøgelser af denne art, selv om de måtte kunne forudses, kunne det efter hans opfattelse ikke betragtes som en fejl, at det ej heller var sket med hensyn til Washington-byggeriet.

3. Byggeudvalget havde i sin tid indhentet nærmere oplysninger til bedømmelse af de forskellige former for entreprenørkontrakter og havde efter nøje gennemdrøftelse af spørgsmålet fundet det rigtigt at anvende „cost-plus-fee“-systemet.

Kammeradvokaten måtte gå ud fra, at fordelene ved denne kontraktform efter byggeudvalgets opfattelse opvejede ulemperne, og han fandt derfor intet grundlag for at kritisere den trufne afgørelse, selv om valget af „cost-plus-fee“-systemet formentlig havde været medvirkende til, at et i enkelt-heder opstillet og fuldt ud gennemregnet budget ikke havde kunnet foreligge.

4. Endelig måtte det ved sagens bedømmelse tages i betragtning, at der havde været tale om et ret omfattende byggeri i et fremmed land, og at dette på forhånd havde skabt betydelige vanskeligheder for planlægningen og gennemførelsen.

5. Kammeradvokatens sammenfattende konklusion lød således:

„Alt i alt er det på det foreliggende grundlag min opfattelse, at der ikke er basis for at pålægge nogen af de i sagen implicerede parter et økonomisk eller andet ansvar i forbindelse med de konstaterede overskridelser af budgettet.“

VI.

Slutsummen.

I sin rapport af september 1961 kunne arkitekt Lauritzen kun angive de faktiske udgifter med foreløbige tal. Han supplerede senere disse i den som bilag 6 optrykte skrivelse af 17. juli 1962¹⁵⁾, der viste en mindre reduktion af den i september-rapporten beregnede faktiske totaludgift fra 10.141.220 kr. til 10.127.321 kr. 5 øre og således ikke forrykkede helhedsbilledet af overskridelserne.

Efter kontrollering og betaling af de med arkitektens skrivelse af 17. juli 1962 fulgte

sidste regninger kunne ambassaden i Washington da omsider opgøre den sidste del af byggeregnskabet og debitere udgifterne på sit mellemregnskab med udenrigsministeriet, hvor de kunne bogføres den 7. november 1962.

Posteringserne i ministeriets bogholderi viser, at de samlede faktiske udgifter andrager 10.144.572 kr. 73 øre. Overskridelsen af byggebevillingen på 8,5 mill. kr. udgør således 1.644.572 kr. 73 øre eller 18,8 pct.

VII.

Konklusioner.

Som det er søgt vist i denne redegørelse, har forløbet af byggesagen i ikke ringe grad været bestemt af nødvendigheder. Valget

af en byggegrund med en krævende beliggenhed i en verdenshovedstad måtte føre til ønsket om at gøre bygningen til en

¹⁵⁾ Bb. side 60-66.